

Carnet de RUTA

Aperitiu ciutadà

Disposo d'una temàtica àmplia, però sense determinant per a una qüestió en particular. Tot em sembla prou interessant perquè admet crítica, observació o elogi.

Puc referir-me a la circulació caòtica dels nostres carrers centrals. Sobretot als aparcaments d'horaris il·limitats a zones tradicionals i on l'automòbil comparteix la voravia amb bicicletes, motos de tota cilindrada, carros de mà i de tracció animal. Si hom troba, esporàdicament, lloc per a deixar el cotxe uns minuts—prendre cafè, comprar una corbata o un tortell adobat—, quan torna per a recuperar-lo cal treure sense l'ajuda de ningú la munió de vehicles, amb rodes o sense, que s'han acumulat al seu entorn sense que cap llei reguli l'abús d'ocupació de via pública. Els carrers de direcció única, sovint es converteixen en una carrera d'obstacles i els altres—com el Serra i Ginesta—, cal enfilar-se més d'un cop a la voravia, empènyer als vianants i realitzar maniobres dificultoses per a no sortir-ne malparat.

Admet observació i elogi el repintat de les façanes. Tot el casc antic necessita les avantatges d'aquesta operació, per a fer-lo més acollidor, però evitant l'emblanquinada peninsular. Ja que no tenim monuments importants per a mostrar al foraster, esperem-los nets i planxats com el paisatge que cada any renova la primavera.

Cal remarcar, també, que els olotins no som la gent ensopida que semblava. Ho constato com a símptoma positiu i auguri d'esperança. Hi ha una susceptibilitat que fa apassionada i trasbalsadora qualsevol crítica que apunti aspectes socials, polítics o religiosos fins avui considerats intocables. Raonats o inconscients, equívocs o verídics, llur sinceritat i rigor, plantejat a través de la premsa local, commociona l'opinió i crea situacions de controvèrsia, discrepància i assentiment.

Sóc dels que creuen necessari i útil el revulsiu; àdhuc en una societat com la nostra, reticent al diàleg i poc avesada a servir-se'n com a mitjà de comunicació, amb el perill de la intemperància o el comentari aspre i grotesc. Allibera i descobreix facetes de la comunitat, vulnerables a l'ull crític amb l'elogi o el repudi que aflora amb l'objectivitat, sense que ni uns ni altres ens hàgim d'enfadar o perdre els estreps.

El fet és curiós perquè demostra que som sensibles a la problemàtica del temps i als replantejaments de la

societat que s'augura i que tot plegat només era l'ensopiment, fent bacaines recolzats a esquemes que donàvem per bons o eterns i que s'ensorren de vells i corcats. Quan el petge del silló al qual hem dormit sempre la migdiada es romp, sofrim un baticor, però no vol pas dir que s'ensorri si tenim cura de les altres petges propenses al mateix risc.

ALOT

Olot en la poesia del pare Nolasc del Molar

L'amic Moli, en demanar la Medalla de la Ciutat per al Pare Nolasc, feia remarcar la seva condició d'historiador com a base dels mereixements del bon frare per a tenir-hi dret. Però, a més a més, el Pare Nolasc és també un delicat poeta, i aquest és un aspecte de les seves activitats literàries potser no massa conegut.

Entre aquesta faceta de la seva producció (en vers o en prosa poètica), tenim "Hores olotines" i "Noves hores olotines", dos reculls de petits poemes en prosa enterament dedicats a Olot i on ens diu el seu amor per aquesta petita ciutat i la seva comarca, així com també "Manat de brins", aplec de poemes que, entre mig de temes diversos, s'hi reflecteix igualment aquest seu olotinisme.

La seva ploma, mullada en la deu dels nostres autors medievals (no en va és aquesta època on s'han abocat les seves preferències d'estudiós), i seguint una línia que va de Verdaguer a Maragall i segueix amb altres noms no menys meritoris que aquests, escriu unes pàgines que, encara que s'apartin de les meves tendències estètiques, no per això tinc de deixar de reconèixer la seva vàlua.

Però, tornant al que dèiem de la seva vinculació a Olot a través de la seva poesia, heus ací unes mostres:

A "Manat de brins" trobem el poema "A Olot", on ens diu:

**Olot, recer pregon i amorosívol
on s'ha mesclat el cel amb la natura.**

Aquí el poeta és explícit en anomenar el que l'ha mogut a escriure; però en altres llocs cal endevinar quina ha estat la font de la seva inspiració, i no costa gaire!, ja que el seu amor pel nostre paisatge a tot arreu traspua.

En "Vers la font", tot seguit hi veiem el camí que mena a la Font de les Feixes:

**Menava el camí a la riera
on l'aigua abundantment era.**

.....
**Seguia el camí un alt ribatge
d'un marge acollint-se a l'ombratge.**

I "Matí de Novembre", quina estampa dels nostres contorns!

**Quin tendre verd dels blats arreu, i quina
suavitat daurada als cims s'estén,
on roures hi ha i pollancs!**

I encara a "Olor d'espígot", sense gaires vels, ens duu records olotins: